

hold, som maatte kunne ordnes administrativt. Man skal indskrænke sig til at henstille dette Spørgsmaal til den ærede Ministers Overvejelse, om ikke Ulemperne for den øvrige Befolkning kunde gøres mindre, end de ere nu. Og naar man har givet det almindelige Udtryk, at saadanne ny Ordensbestemmelser skulde sigte til at hindre offentlig Forargelse og Forførelse, ligger deri tillige et Hensyn til den Side, hvorfra Oppositionen mod det nugældende System særlig kommer, idet man jo maa erkende Berettigelsen af det, som der siges fra Oppositionens Side, at den offentlige Skilt'en med Utugt saa vidt mulig burde forhindres. Kan der udrettes noget i den Henseende, som jo altsaa vil kunne bidrage til at formindske Forførelse, vilde det være særdeles ønskeligt, men selvfølgelig har det ikke kunnet være Udvalgets Opgave at søge at udarbejde noget i den Retning.

Med Hensyn til Lægetilsynet, hvorpaa jo Dr. Pontoppidan ved et Foredrag særlig har henledet Opmærksomheden, skal jeg dog endnu angaaende dette Foredrag og hans Forslag bemærke, at det egentlig ikke indeholder meget, hvorpaa man kunde bygge noget Lovarbejde. Det gaar nemlig væsentligst ud paa, at det ikke skulde være et Polititilsyn, men et Lægetilsyn. Jeg ved nu ikke, hvorledes det skulde udføres i Praksis, thi Lægerne kunne jo ikke og ville ikke have den Myndighed, som Politiet har. Resultatet maa dog blive, at det er Politiet, der skal skaffe de paagældende Kvinder tilstede, det Materiale, som Lægerne skulle behandle. Jeg kan ikke egentlig se, at der i dette store Foredrag er givet noget, som letter en fremtidig Ordning. Det resumeres nemlig i 3 Punkter, saaledes, at der fra Lovgivningens Side forudsættes 3 Hovedbestemmelser: For det første et System af Lovbestemmelser og administrative Anordninger, hvorefter Politimyndighederne ville kunne anholde Kvinder, som professionelt hengive sig til Utugt og Løsagtighed og lade dem underkaste Lægeundersøgelse. En Myndighed som denne har man jo tilstrækkeligt i Loven af 10de April 1874, idet de Kvinder, som mistænkes for at drive Erhverv ved Utugt, og som enten give Samtykke til Undersøgelse eller indrømme, at de føre et løsagtigt Liv, kunne undersøges. Denne Indrømmelse eller dette Samtykke har man i Praksis neppe nogen Vanskelighed ved at faa; paa det Punkt er egentlig den nugældende Lov tilstrækkelig til at opnaa, det man tilstræber. — Som Punkt

2 fordres der en Lovbestemmelse, hvorefter veneriske Syge, hvis Forhold — som hos prostituerede — maa siges at være af den Beskaffenhed, at Sygdommens Overførelse til andre Personer ikke paa nogen betrygende Maade kan forebygges uden deres Bortfjernelse, skulde indlægges paa et Sygehus, som de ikke kunne forlade, før de udskrives af dets Læge. Men en hertil svarende Bestemmelse staar i Loven af 10de April 1874. Der staar udtrykkeligt, at naar de ere indlagte paa offentlige Sygehuse for denne Sygdom, maa de ikke forlade Sygehuset uden Lægens Tilladelse. — Saa kommer som det 3die Punkt, der opstilles: En Lovbestemmelse, hvorefter der ogsaa efter Udskrivelsen og Helbredelsen kan gives Patienter Paalæg om til bestemte Tider at fremstille sig, saalænge det af Hensyn til Sygdommens Behandling eller af Hensyn til Smittefare anses for nødvendigt. Det er selvfølgelig en Bestemmelse, som vistnok vilde have særdeles praktisk Betydning. Men jeg er dog ikke tilstrækkelig sikker paa, om man ikke ved den Myndighed, man har i Loven af 10de April 1874, egentlig allerede kan gøre det. Men hvis man ikke kan det, vilde det selvfølgelig være af ikke ringe Betydning, at de paagældende virkelig kom til en fortsat Lægebehandling, saalænge det er absolut nødvendigt. Og mangler man Myndighed i den Henseende, burde den vistnok skabes.

Imidlertid udover de fornævnte Antydninger og Betragtninger er Udvalget ikke kommet undtagen med Hensyn til et Punkt, nemlig, at det har foreslaaet Ophævelsen af de offentlige Huse. Det er klart, at hvad der foregaar der, er den mest raa Form for det hele, den mest nedværdigende Stilling for de Kvinder, som ere der. Der kan vel ikke siges andet til Forsvar for Opretholdelsen af disse Huse end det, at Politiet gennem en saadan Værtinde, som residerer der, har noget lettere ved at holde den fornødne Orden paa disse Kvinder. Imidlertid Resultatet af Udvalgets Konference med Politidirektøren var det, at han ikke fandt, at et Forbud imod de offentlige Huse i nogen væsentlig Grad vilde forandre Forholdet, og navnlig ikke gøre Politiets Stilling over for dem umulig, om end noget mere besværlig. Og da det dog vistnok er den Del af det nuværende System, som man fortrinsvis har angrebet, og som vækker mest Anstød, har Udvalget ment, at ligesom man i 1895 kom til det Resultat, at man kunde forbyde, at Politiet indlagde nogen paa et